

[Glistrup]

Det, der for os er den rigtige grundtanke hos ministeren, sammenlignet med Socialdemokratiets holdning i disse spørgsmål, er, at når man sidder og administrerer skattevæsenet, der under ingen omstændigheder bare kan blive tilnærmelsesvis retfærdigt i sin magtudøvelse, så skal man, når der er en vis rimelig grund til at mene, at skatteyderen er blevet mishandlet, være mere tilbageholdende, end en privat procespart normalt ville være, med at ville forsøge at få sine formelle juridiske rettigheder ud i yderste krog og hjørne.

Og med den indstilling, som desværre også forskellige socialdemokratiske finansministre – det er jo ikke bare hr. Anders Andersen, nu er det hr. Stavvad, der har bragt ham ind i billedet – har haft, har man været for tilbøjelig til absolut at ville køre sagerne igennem til, at man fik en dom, for så var man i hvert tilfælde så dejligt ansvarsfri og havde ryggen fri.

Det var præcis det samme, hr. Anders Andersen gjorde i denne sag om de 57 øre, hvor det, som virkelig var en markant fejl i mandens regnskaber igennem hele det år, sagen drejede sig om, var, at han ikke havde fået de 57 øre med i en kasseafstemning. Om så procespartsstillingen er den ene eller den anden, burde hr. Anders Andersen i den nuværende skatteministers ånd have frafaldet den sag og ikke anket den.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft påstod, at Folketinget i november 1987, da der var førstebehandling af det lovforslag, jeg dengang havde fremsat om appelbegrænsning, havde sagt nej; i hvert fald var der et flertal i Folketinget ved den anledning, der havde sagt nej til princippet om appelbegrænsning. Det er ukorrekt at udlægge Folketingets behandling sådan.

Det, der i særlig grad blev diskuteret, var, om kompetencen til at træffe afgørelse om indbringelse af sager for højere instans skulle lægges i et særligt appelnævn. Det var det, jeg havde foreslået skulle ske.

Hr. Jens Thoft gjorde sig ved den lejlighed meget stærkt til talsmand for, at ansvaret er ministerens og ministerens alene, akkurat som fru Pia Gjellerup har gjort i dag. Jeg citerer fra Folketingets forhandlinger, 1987–88 spalte 1248, hvor hr. Jens Thoft sagde følgende:

»Men er det ikke rigtigt, at dér hvor der ikke er taget de menneskelige hensyn, som ministeren nu ønsker at indføre, er ansvaret ministerens og ministerens alene? Er det derfor ikke også rigtigt, at hvis ministeren ikke selv træffer disse afgørelser, men i realiteten har delegeret kompetencen til en medarbejder, så er det blot ministerens ansvar at sikre, at denne medarbejder handler i overensstemmelse med ministerens ønsker og derfor ikke appellerer de sager, der har de meget store menneskelige omkostninger, som ministeren taler om? Er det ikke rigtigt – og det beder jeg ministeren bekræfte – at det er hans ansvar og hans ansvar alene?«

Dette var hr. Jens Thofts meget stærke udtalelse den 4. november 1987, og den står i en skærende kontrast til det, hr. Jens Thoft har gjort sig til talsmand for under førstebehandling i dag. Det kan man godt undre sig over.

Så lyttede jeg med stor interesse til hr. Glistrup, og jeg må jo nok sige, at der var sådan en vekselvirkning mellem den kølige jurist hr. Glistrup og folkevennen hr. Glistrup. Derfor vil jeg sådan set holde mig til det, som hr. Glistrup udtalte den 4. november 1987 under den førnævnte førstebehandling af L 54 i samlingen 1987–88, hvor jeg citerer fra spalte 1239. Hr. Glistrup siger her om Fremskridtspartiets stillingen til L 54:

». . . her vil Fremskridtspartiet stemme med hjertet, og derfor vil vi støtte ministeren. Vi vil gå ind for det forslag, næsten ligeegyldigt hvordan det så bliver.«

Det var altså hr. Glistrup, der talte med hjertet. Det gjorde hr. Glistrup faktisk også i dag. Jeg vil give hr. Glistrup fuldstændig ret i beskrivelsen af, at den hovedregel – og det var altså den altovervejende hovedregel – der gjaldt indtil september 1987, var, at skattesager altid blev indbragt for domstolene eller anket til højere instans, for, som hr. Glistrup siger, at man kunne være på den sikre side. Der var jo ikke noget forgjort ved det, og så kunne man lige så godt indbringe sagerne, for så havde man ligesom sin ryg fri.

Og det er korrekt at beskrive det sådan, at fra september 1987 er praksis ændret således, at nu er udgangspunktet, at hvis skatteyderen har vundet en sag, indbringer skattevæsenet ikke sagen for domstolene og anker ikke til højere instans. Det er hovedreglen, men den er ikke undtagelsesfri, der er sager, hvor vi er nødt til at